

DUŠIČKY

ABELKE BLEKENOVÁ VYSTOUPALA na hráz, aby si lépe prohlédla nebe, které se jí nechtělo líbit. Časně zrána přinesl severozápadní vítr těžká, tmavá mračna, ale teď vládlo nezvyklé bezvětří, mraky zůstaly stát, ani se nehnuły, celé nebe potemnělo, jen úplně vzadu těsně nad obzorem zářilo ostré žlutozelené světlo. Řeka ležela v korytě, bahnivá hladina se ani nehnuła, což bylo teď během října téměř pravidlem. Abelke stála na hrázi a střídavě pozorovala oblohu a zemi pod ní.

Za ní se rozkládalo její hospodářství. Hlavní budova, s rozsáhlým a dlouhým půdorysem, na štítu střechy dvě vyřezané koňské hlavy čelem k sobě. Došky na střeše byly bez chybičky, fasádu z pálených cihel rámovalo dubové hrázdění, světlé a pravidelné tak, že vypadalo jako dekorace. Po dvorku se promenádovaly výstavní slepice a husy, směrem na jih se v dlouhých rovných pruzích táhla pole. Do domu vedly vkusně natřené dveře a hned za nimi se nacházela předsíň s udusaným jilem, vysoká a rozlehlá jako sál. Po levé straně byla obytná část domu, napravo stáje, kde stáli krávy a koně, bez výjimky zdraví a udržovaní. Uprostřed předsíňe se nacházelo vyzděné ohniště. V dýmníku nad ním visely kousky vepřového bůčku a klobásy, z podstřešku voněla čerstvá sláma a ze spíže pečené ovoce a křížaly. Kam až oko dohlédlo, panoval pořádek, vše bylo čisté a na svém místě. Hospodářství patřilo

k nejhonosnějším v širém okolí. Trochu moc velké pro samotnou ženskou, říkávali lidé, kteří rádi šířili klevěty, ze všeho nejraději o Abelce. Ale hospodářství má v nejlepším pořádku, soudili někteří při pohledu na širé rovné plochy, které nehyzdil jediný krtinec. Kdo ví, kdo jí potajmu pomáhá, soudili jiní. Krávy pobrala vrchovatě, tvrdili mnozí. Ale nos má nahoru, dodávali. A spoustu dalších podobných poznámek. Nikdo jako Abelce tu nežil – samotná selka v hospodářství, kterému se tak dařilo, zamilovaná do muže, který nebyl místní, opovrhující všemi ostatními.

Za domem se Abelčiny polnosti rozkládaly až k příkopu na horizontu, teď, krátce před příchodem zimy, sklizené a holé. Nalevo od nich ležel pozemek Hennekeho Schwormstedta, jejího nejbližšího suseda. Když ji zahlédl na hrázi, připojil se k ní a jako ona se zadíval na nebe. „Myslím, že nejhorší máme za sebou.“ Bouřky je sužovaly několik posledních dnů, voda stoupala ve všech příkopech i říčních tocích. V Billwarderu a Neuengamme se prý protrhly hráze. Teď, poprvé za několik dní, se vítr utišil a všude zavládla úleva, že se jim větší neštěstí vyhnulo. Abelce takové pocity nesdílela. „Já myslím, že to nejhorší teprve přijde,“ odpověděla a významně se na suseda podívala, ostrým, bystrým pohledem, který její velké tmavé oči uměly opravdu dobře. Muž se rozhlédl, postupně do všech stran, a mezitím se nepřítomně drbal ve vousech, zpod nichž se drolily kousky suché lišejovité kůže. I Henneke byl na své hospodářství sám. Žena mu zemřela už před lety, od její smrti o sebe přestal dbát. „Vzduch se ani nehne,“ usoudil nakonec a vydal se na zpáteční cestu ke svému domu.